

Rigsdagen, medens det ærede Medlems Tale jo havde Ærinde udenfor denne Sal og der alene.

Inden jeg gaar over til min Omtale af Ændringsforslagene, af Foranledningen til dem og Forholdet mellem dem paa de forskellige Punkter af Loven, skal jeg sige til det ærede Medlem Hr. Holdgaard, at jeg synes ikke, han bør beklage sig over, at der fra Regeringens Side er vist Uvillie overfor ham med Hensyn til en Forhaandsforhandling om denne Sag. Jeg kan ingenlunde finde, at dette er Tilfældet. Der har aldrig været sagt til det ærede Medlem, at det Beløb, som foresloges besparet, var uforanderligt, at det var Udtryk for et Ultimatum, og det viser sig ogsaa, da det er blevet fraveget med en Million Kroner, at dette ikke er Tilfældet. Jeg har gentagende erklæret mig rede til en Forhandling med det ærede Medlem, ligesom jeg paa alle Maader, i det Omfang, hvori det har været mig muligt, har været til hans Disposition ved Udarbejdelsen af Ændringsforslag, og havde det ærede Medlem paa min Henvendelse til ham ytret noget Ønske om at komme i en Forhandling med mig om Udformningen af Forslag, saa vidste han, hvor jeg var at finde, og vidste ogsaa, at jeg var rede dertil.

Det ærede Medlem beklagede, at man ikke under Forhandlingerne i Udvalget har kunnet samle sig om det Forslag, som den 5. November 1926 blev forelagt i Landstingets Aldersrenteudvalg, men samtidig erkendte han, at det er fornødent at naa til Besparelser paa dette Omraade. Naar nu det ærede Medlem ved, at det Forslag, der blev forelagt til Forhandling i Landstinget, vilde betyde en Aarsudgift paa 68 Mill. Kr., altsaa for 1926—27 1½ Mill. Kr. mere, end der da blev brugt, og for indværende Aar vel et Par Millioner mere, end den gældende Lov foranlediger, synes det ærede Medlem saa ikke, at han med dette Ønske har tilvejebragt en ganske besynderlig Baggrund for sin Forsikring om Forstaaelse af, at vi paa dette Omraade maa komme til Besparelser? Mon ikke det ærede Medlem dog bør forstaa, ogsaa i Forbindelse med denne Sag, at man kan ikke paa een Gang blæse og have Mel i Munden?

Saa erkendte det ærede Medlem, at han stillede sig selv overfor en Opgave, som han var ude af Stand til at løse: han havde bestræbt sig for at finde Overensstemmelse mellem Venstres Stilling til de Ændringsforslag, jeg havde stillet i Udvalget, og Venstres Presses Stilling. Det ærede Medlem vilde saa gerne her have fundet Overensstemmelse, men han kunde des-

være ikke. Den Opgave har det ærede Medlem ikke formaaet at løse. Jeg har ikke fulgt, hvad alle Organer i Venstres Presse har udtalt om disse Ændringsforslag, og skal derfor ikke udtale mig nærmere om, hvor vanskelig denne Opgave er, men jeg skal henstille til det ærede Medlem, at han som Øvelsesopgave beskæftiger sig med den Artikel, Dagbladet „Politiken“ indeholdt den 1. Maj 1927, og sammenligner denne Artikel med sine Ændringsforslag — han kan godt give sig god Tid, det vil blive en for ham interessant Beskæftigelse alligevel —, og hvis det saa lykkes ham at finde Overensstemmelse, lykkes ham at knække den Nød, som fører ind til den Sandhedskærne, som han søger efter i andre Partiers Forhold til deres Presse, hvis det lykkes ham at løse den Opgave, saa tror jeg, han vil besidde Betingelser for at løse Opgaver af lignende Art angaaende andre Ting. Men jeg henstiller, at det ærede Medlem begynder med den ham nærliggende som en passende Øvelsesopgave.

I øvrigt ønsker jeg at bringe Udvalget en Tak for den forstaaende Behandling, man har givet Lovforslaget. Jeg glæder mig over, at der er 3 Partier, der har erkendt Nødvendigheden af at naa til Besparelser. Det har fundet sit klare Udtryk i 3 Partiers Standpunkt til de Ændringsforslag, der er stillet. Ganske vist, den Besparelse, det radikale Venstre vil søge opnaaet, er ikke tilstrækkelig, den er efter min og Regeringens Mening for ringe, men man har dog ved de Ændringsforslag, man har stillet, givet Udtryk for en Forstaaelse af, at vi ikke kan komme udenom, saaledes som ogsaa det ærede Medlem Hr. Holdgaard sagde, en Udgiftspost paa en 70 Mill. Kr. paa det danske Statsbudget, naar vi erkender Nødvendigheden af at naa til formindskede Udgifter. Vi kan ikke komme udenom denne Post. Men saa undrer det mig ganske vist, at det ærede Medlem gennem sine Ændringsforslag vil gaa udenom Halvdelen af den, med andre Ord: udelukkende vil lade den tilsigtede Besparelse komme den ene af de offentlige Kasser, som maa bære denne kolossale Byrde, til gode og aldeles intet Hensyn tage til den anden. Jeg erkender fuldkommen Kommunernes vanskelige Stilling og Nødvendigheden af at komme til en Lettelse af de kommunale Budgetter, men det ærede Medlem bør, ikke mindst som Medlem af den høje Rigsdag, erkende, at Statsbudgettet ligeledes er overordentlig trykket, at Statsskatterne, baade de direkte og